

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11
10000 Zagreb

PRIMLJENO

21-03-2022

49 Pž-5593/2021-3

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Vraćamo spis poslovni broj P-268/2017 zajedno s drugostupanjskom odlukom poslovni broj Pž-5593/2021-2 od 9. veljače 2022., na daljnje postupanje.

Radi predaje odluke strankama i drugim zainteresiranim osobama, prvostupanjski će sud koristiti informacijski sustav te će dostavu obaviti elektroničkim putem (čl. 133.d ZPP-a).

Ujedno vraćamo preslike spisa Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-27/05, Općinskog suda u Bujama poslovni broj Ovr-490/2005 i Z-4252/204.

Zagreb, 11. ožujka 2022.

Ovlašteni službenik

U. z. B. Vrgabj
Brankica Curman

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
21-03-2022 20 god. u 1 primjeraka sa 574 priloga
i rubrika.

Pismeno stiglo poštom otvoreno - s oštećenim omotom.
Predano na poštu preporučeno dana 17-3-2022 god.

Pismeno taksirano sa kuna u taksnim markama
- nedostaje takse kuna - pismeno primljeno bez takse.

Primljene vrijednosnice, taksone marke i sl.)

Poslovni broj: 49 PŽ-5593/2021-2

Potpis sudca:

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednice vijeća, Draženke Deladio, sutkinje izjaviteljice i Mirne Maržić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza HI group d.d. u stečaju, OIB 62937440066, Poreč-Parenzo, Mateo Benussi 8, kojeg zastupa punomoćnik Anka Zaharija, odvjetnica u Rovinju, protiv tuženika SANJIN PAVLAK (ranije odvjetnik Sanjin Pavlak), OIB 72470392699, Rijeka, Splitska 2/III, kojeg zastupa punomoćnik Damir Kralj-Anzel, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Kovačević, Koren i Partneri d.o.o. u Rijeci, radi isplate iznosa od 699.743,81 kn, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Pazinu, poslovni broj P-268/2017-53 od 8. srpnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 9. veljače 2022.

presudio je

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Pazinu, poslovni broj P-268/2017-53 od 8. srpnja 2021. u točki I. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 335.268,81 kn (tristotridesetpettisućadvjestošezdesetosam kuna i osamdesetjedna lipa).

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Pazinu, poslovni broj P-268/2017-53 od 8. srpnja 2021. u točki I. izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju zatezne kamate na iznos od 335.268,81 kn i platiti glavnicu u iznosu od 364.475,00 kn sa zateznim kamatama te u točki II. izreke i sudi:

1. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju zatezne kamate koje teku:
 - na iznos od: 61.000,00 kn od 22. rujna 2005. do isplate,
 - na iznos od 1.525,00 kn od 8. lipnja 2005. do isplate,
 - na iznos od 6.149,41 kn od 8. lipnja 2005. do isplate,
 - na iznos od 1.525,00 kn od 8. lipnja 2005. do isplate i
 - na iznos od 83.289,40 kn od 24. siječnja 2006. do isplate,
- po stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007, a od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015. po stopi od 8,14% godišnje, od 1. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016. po stopi od 8,05% godišnje, od 1. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016. po stopi od 7,88% godišnje, od 1. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017. po stopi od 7,68% godišnje, od 1. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017. po stopi od 7,41% godišnje, od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. po stopi od

7,09% godišnje, od 1. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018. po stopi od 6,82% godišnje, od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019. po stopi 6,54% godišnje, od 1. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019. po stopi od 6,30% godišnje, od 1. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020. po stopi od 6,11% godišnje, od 1. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020. po stopi od 5,89% godišnje, od 1. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021. po stopi od 5,75% godišnje, od 1. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021. po stopi od 5,61% godišnje, od 1. siječnja 2022. do isplate po stopi od 5,49% godišnje, a u slučaju promjene stope, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

2. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 364.475,00 kn te zahtjev za isplatu zateznih kamata koje teku na iznos od 36.780,00 kn od 23. kolovoza 2005. do isplate, na iznos od 28.000,00 kn od 22. rujna 2005. do isplate, na iznos od 100.000,00 kn od 19. listopada 2005. do isplate, na iznos od 100.000,00 kn od 9. studenog 2005. do isplate, na iznos od 100.000,00 kn od 5. prosinca 2005. do isplate, na iznos od 29.780,00 kn od 3. veljače 2006. do isplate, na iznos od 30.000,00 kn od 8. veljače 2006. do isplate i na iznos od 121.695,00 kn od 5. siječnja 2006. do isplate.

3. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom u točki I. izreke naloženo je tuženiku platiti tužitelju iznos od 699.743,81 kn s pripadajućim zateznim kamata, dok je točkom II. izreke naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 111.221,25 kn.

2. Žalbu protiv presude podnio je tuženik iz svih žalbenih razloga. Smatra da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati jer su proturječni razlozi o prigovoru zastare tužiteljeve tražbine te su nejasni razlozi o tome zašto prvostupanjski sud smatra da je tuženik pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari, posebno ukazujući na odluku Vrhovnog suda poslovni broj Rev-155/2015-2. Žalitelj ukazuje i na bitnu povredu odredbe članka 354. stavka 2. točke 8. Zakona o parničnom postupku jer je u postupku kao tužitelj sudjelovala osoba koja ne može biti stranka u postupku. Napominje da prvostupanjski sud nije utvrdio prekid postupka i potom njegov nastavak nakon njegovog preuzimanja od strane stečajnog upravitelja ili pravnih sljednika tužitelja. Žalitelj nadalje ističe da tuženik nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari jer je 9. srpnja 2006. prestao obavljati djelatnost samostalnog odvjetnika postavši članom i zaposlenikom novoosnovanog odvjetničkog društva, koje društvo, kao pravni sljednik odvjetnika, odgovara za prava i obveze svog prednika. Podsjeća da je u ovoj pravnoj stvari već donesena pravomoćna odluka poslovnog broja P-333/2008 pred Trgovačkim sudom u Pazinu kojom je tužbeni zahtjev pravilno odbijen. U bitnome ponavlja svoje navode o tome zašto u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke stjecanja bez osnove osporavajući zaključke Vrhovnog suda u odluci poslovnog broja Revt-428/15. Naglašava da tužitelj

nije prigovorio tuženikovim računima čime je svoj dug priznao, dok plaćanje računa ima značaj postignute suglasnosti o konačnoj cijeni i ispunjenju obveze u smislu članka 776. Zakona o obveznim odnosima. Ukazuje na to da se u ovoj pravnoj stvari ne radi o ocjenjivanju parničnog troška u skladu s pravilima parničnog postupka, nego o isplati naknade u okviru ugovora o nalogu. Kako se ovdje ne radi o institutu stjecanja bez osnove, o prigovoru zastare nije trebalo odlučivati primjenom općeg zastarnog roka. Tvrdi da visina tužbenog zahtjeva nije utvrđena i da nema dokaza da je tužitelj platio tuženiku upravo one račune na koje se odnosi tužbeni zahtjev. Navodi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrđivao koje je pravne radnje tuženik kao odvjetnik poduzimao, osobito ističući da se radilo o ročištima na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari. Napominje da je jedino Hrvatska odvjetnička komora ovlaštena tumačiti tarifu kojom je propisana odvjetnička nagrada. Konačno, žalitelj se protivi tijeku zateznih kamata na glavnicu kako to određuje prvostupanjski sud. Predlaže presudu preinačiti ili ukinuti i vratiti na ponovno suđenje.

3. U odgovoru na žalbu tužitelj u bitnome navodi kako su tužiteljevi žalbeni navodi neosnovani pa predlaže žalbu odbiti i presudu potvrditi.

4. Presuda je ispitana na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/07, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka propisane člankom 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

5. Žalba je djelomično osnovana.

6. Predmet spora je isplata iznosa od 699.743,81 kn za kojeg tužitelj tvrdi da je tuženik kao odvjetnik stekao bez pravne osnove prilikom zastupanja tužiteljevog prednika u sudskim postupcima na temelju ugovora o zastupanju u razdoblju od studenog 2004. do travnja 2005. Tužitelj je tvrdio da je tuženik naplatio svoje odvjetničke usluge protivno ugovorima o zastupanju i primjenjivoj odvjetničkoj tarifi, pri čemu tužitelj smatra da je neosnovano platio tuženiku 699.743,81 kn više od iznosa nagrade koja bi mu kao punomoćniku (odvjetniku) stvarno pripadala za pojedine radnje zastupanja.

7. Među strankama nije bilo sporno postojanje njihovog poslovnog odnosa tako što je tuženik imao čitav niz zaključenih ugovora o zastupanju s tužiteljem i posebno izdane punomoći za svaki pojedini sudski postupak. Nije bilo ni sporno da je tuženik zastupao tužitelja u konkretnim sudskim postupcima i obavio radnje za koje je izdao sporne račune. Tuženik je istaknuo prigovor zastare i prigovor promašene pasivne legitimacije te osporio osnovanost, kao i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik je osobito tvrdio da nisu ispunjene pretpostavke stjecanja bez osnove jer su njegovi računi ispostavljeni i plaćeni na temelju valjane pravne osnove – ugovora o zastupanju. Tuženik je naglašavao da je za sve radnje imao pravo naplatiti upravo one iznose koje je naplatio.

8. Odlučujući o tužbenom zahtjevu, prvostupanjski je sud ocijenio neosnovanim prigovor zastare tužiteljeve tražbine ocijenivši da u konkretnom slučaju nije protekao opći zastarni rok iz članka 371. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 3/94, 111/93, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01 i 35/05), kao i prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika utvrdivši da se tužiteljev zahtjev odnosi na odvjetničke usluge izvršene prije nego što je tuženik postao članom odvjetničkog društva. Utvrđeno je da su ugovori o zastupanju sklopljeni među strankama raskinuti prije ispostavljanja računa za obavljene radnje pa je tuženik, u skladu s ugovorima, imao pravo na naplatu nagrade prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 91/04 i 37/05; dalje: Tarifa). Utvrđeno je da je tuženik izdao račune broj 37/2005, 47/2005, 48/2005, 49/2005, 113/2005, 54/2005, 112/2005 i 114/2005 i njima obračunao svoju nagradu protivno Tarifi, stoga sud zaključuje da je tuženik time neosnovano stekao upravo onaj iznos na koji se odnosi tužbeni zahtjev. Iz tih razloga prvostupanjski sud ocjenjuje da su ispunjene pretpostavke iz članka 211. Zakona o obveznim odnosima te da je tuženik bez osnove stekao utuženi iznos.

9. Osnovano žalitelj navodi da je donošenjem presude učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a iz razloga što je izreka presude nerazumljiva. U točki I. izreke presude nije određena stopa dosuđenih zateznih kamata na glavnicu. Neovisno o tome, moguće je postupiti u skladu s člankom 373.a stavak 3. ZPP-a.

10. U odnosu na žalbeni navod o tome da je učinjena bitna povreda odredbe članka 354. stavka 2. točke 8. ZPP-a, valja ukazati na to da je tužbu u ovoj pravnoj stvari podnio tužiteljev prednik, društvo Histria Group d.d. u stečaju, čija skraćena tvrtka prema podacima u sudskom registru glasi HI Group d.d. u stečaju. Tijekom ovog postupka rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu poslovni broj St-11/2015 od 27. lipnja 2019. zaključen je stečajni postupak nad tim društvom te je ono brisano iz sudskog registra. U takvim okolnostima, ostvarene su pretpostavke za prekid postupka iz članka 212. točke 4. ZPP-a pri čemu je prekid nastupio po sili zakona, onog trena kad je ostvaren njegov zakonski razlog. Rješenje kojim se utvrđuje prekid postupka (koje prvostupanjski sud ovdje nije donio, što točno navodi žalitelj) samo je deklaratorne naravi. Kako proizlazi iz podataka u sudskom registru, stečajna masa koja je nastala iz društva HI Group d.d. u stečaju upisana je u sudski registar te je ovaj parnični postupak nastavljen u odnosu na stečajnu masu (list 194. spisa do 210. spisa). Stečajnoj je masi stranačka sposobnost priznata na temelju odredbe članka 289. stavka 4. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) u vezi s člankom 77. stavkom 2. ZPP-a te nju nakon zaključenja stečajnog postupka zastupa stečajni upravitelj u skladu s člankom 89. stavkom 1. točkom 13. Stečajnog zakona. U ime i za račun stečajne mase, a u pogledu imovine koja ulazi u tu masu, mogu se voditi sporovi zbog čega je dovoljno da postoji imovina koja je predmet te parnice da bi postojale pretpostavke za nastavak postupka u smislu članka 215. stavka 1. ZPP-a. Prema tome, iz svega navedenog proizlazi da na strani tužitelja nije sudjelovala osoba koja ne može biti stranka u postupku.

11. Glede žalbenog navoda o tome da tuženik nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari iz razloga što je on 9. srpnja 2006. prestao obavljati djelatnost

samostalnog odvjetnika postavši članom i zaposlenikom novoosnovanog odvjetničkog društva, valja podsjetiti da se ovdje tužiteljeva tražbina odnosi na obavljene radnje zastupanja u sudskim postupcima u prethodnom razdoblju – u razdoblju od studenog 2004. do travnja 2005. kada je tuženik obavljao djelatnost samostalnog odvjetnika pri čemu su računi na koje se odnosi tužbeni zahtjev izdani upravo od strane tuženika kao samostalnog odvjetnika (list 39. do 71. spisa). Radnje odvjetničkog zastupanja poduzete su na temelju ugovora o zastupanju od 30. studenog 2004. (list 5. do 8. spisa) kojeg su sklopili tužiteljev prednik i tuženik kao samostalan odvjetnik. Kasnije, nakon razdoblja u kojima je tuženik obavio sporne radnje zastupanja, sklopljen je novi ugovor o zastupanju od 2. svibnja 2005. i to između tužiteljevog prednika s jedne strane te tuženika i odvjetnice Željke Slanine Fabijanić s druge strane (list 9. do 22. spisa), nakon čega je, prema tvrdnjama žalitelja, 2006. godine osnovano odvjetničko društvo. Tijekom ponovljenog postupka u ovoj pravnoj stvari tuženik je tek podneskom od 10. ožujka 2021. ukazivao na odluku revizijskog suda poslovnog broja Revt-155/2015-2, pozivajući se na ugovor o zastupanju od 10. srpnja 2006. sklopljen između tužiteljevog prednika i odvjetničkog društva čiji je tuženik sada član i zaposlenik (list 204. spisa). Taj ugovor o zastupanju nije dostavljen u spis pa da bi se iz njega eventualno moglo ocijeniti je li prednik tužitelja pristao da odvjetničko društvo bude pravni sljednik ovdje tuženika i na koji način.

12. Žalitelj osnovano napominje da je u ovoj pravnoj stvari već donesena prvostupanjaska presuda kojom je tužbeni zahtjev odbijen (za razliku od pobijane presude) te da je ona odlukom ovog suda potvrđena. Međutim, treba naglasiti da su po reviziji tužitelja rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-428/15-2 od 11. srpnja 2017. obje te odluke su ukinute i predmet vraćen prvostupanjском sudu na ponovno suđenje (list 156. spisa). Žalitelj pritom neosnovano iznosi navode kojima se protivi zaključcima predmetne revizijske odluke, pogrešno smatrajući da bi ti zaključci trebali biti zanemareni od strane nižestupanijskih sudova.

13. Odredbom članka 394.a ZPP-a jasno je propisano da sud kojem je predmet vraćen na ponovno suđenje vezan je u tom predmetu pravnim shvaćanjem na kojemu se temelji rješenje revizijskoga suda kojim je ukinuta pobijana drugostupanjaska, odnosno kojim su ukinute drugostupanjaska i prvostupanjaska presuda.

14. Tako je u rješenju revizijskog suda poslovni broj Rev-428/15 od 11. srpnja 2017. (list 156. spisa) izraženo obvezujuće pravno shvaćanje o tome da je pravna osnova ove tužbe u institutu stjecanja bez osnove i ako je tuženik, kojim slučajem, kao odvjetnik ispostavio tužitelju kojeg je zastupao račune koji nisu u cijelosti ili djelomično sukladni obavljenim radnjama i onom što za te radnje propisuje Tarifa, tada za takve račune i plaćene novčane iznose doista ne bi postojala valjana pravna osnova. Stranke se u ovom slučaju spore o osnovanosti i visini novčane naknade za obavljeni rad, jedna tvrdi da je platila više nego što drugoj stranci pripada po propisima, a druga tvrdi da je primila zakonitu nagradu za obavljeni rad. Tu se ne bi radilo o naknadi štete. U ovom se slučaju činjenična osnova tužbe podudara s pravnom osnovom tužbe i svim onim što je tužitelj činjenično i pravno iznosio tijekom

prvostupanjskog postupka. Zato bi se u ovom slučaju doista radilo o primjeni instituta stjecanja bez osnove iz članka 210. Zakona o obveznim odnosima.

15. Prema tome, pravilan je pravni pristup prvostupanjskog suda o primjeni instituta stjecanja bez osnove iz članka 210. Zakona o obveznim odnosima. Zato je, protivno žalbenim navodima, i prigovor zastare tužiteljeve tražbine pravilno ocijenjen neosnovanim primjenom općeg zastarnog roka iz člana 371. Zakona o obveznim odnosima.

16. Suprotno žalbenim navodima, sama činjenica da tužiteljov prednik (odnosno njegov stečajni upravitelj) nije prigovorio tuženikovim računima ispostavljenima za zastupanje u sudskim postupcima prije njihovog plaćanja, kao i sama činjenica da su računi tuženiku plaćeni, ne oduzima tužitelju pravo tvrditi i zahtijevati vraćanje iznosa za koje smatra da je tuženik stekao bez osnove. U odnosu na žalbeni navod o tome da nema dokaza da je tužitelj platio tuženiku upravo one račune na koje se odnosi tužbeni zahtjev, valja reći da ta činjenica tijekom postupka nije bila sporna budući da ju je tuženik priznao u odgovoru na tužbu (list 77. spisa).

17. Osnovano žalitelj naglašava da se ovdje radi o isplati naknade u okviru ugovora o nalogu, odnosno ugovora o zastupanju sklopljenog između tuženika kao odvjetnika i tužiteljevog prednika 30. studenog 2004. (list 5. do 9. spisa). Člankom 4. tih ugovora određeno je plaćanje tuženikovih usluga u određenom postotku iznosa koje bi tužiteljov prednik stekao/naplatio u sudskim postupcima, osim u slučaju raskida ugovora o zastupanju prije naplate u tim postupcima, kada će se tuženiku za obavljene odvjetničke radnje zastupanja isplatiti nagrada u skladu s odvjetničkom tarifom. Pritom treba podsjetiti da među strankama nije bilo sporno da su ugovori o zastupanju raskinuti te da je tuženik naknadu za usluge zastupanja u spornim računima obračunao upravo po odvjetničkoj tarifi, za svaku poduzetu radnju. Upravo je tuženik tvrdio da je za obavljene radnje ispostavio račune u skladu s Tarifom (list 77. spisa).

18. Točne su žaliteljeve tvrdnje o tome da Hrvatska odvjetnička komora (odnosno njezin Upravni odbor ili organ kojeg Upravni odbor odredi) daje objašnjenje o primjeni Tarife i njezino tumačenje, kako to određuje odredba točke XVIII. Tarife. Međutim, to ne znači da bi to tijelo imalo ovlasti ocjenjivati koje su radnje poduzete u konkretnom parničnom postupku i kvalitativni značaj tih radnji te konačno, koji iznos naknade je odvjetnik imao pravo naplatiti za pojedinu poduzetu radnju.

19. U odnosu na žalbene navode o tome da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio sadržaj i značaj pojedinih poduzetih radnji odvjetničkog zastupanja i pogrešno cijenio odredbe Tarife prema kojima su izdani računi, valja prije svega reći kako tuženik nije dokazao da bi tužiteljevom predniku, kao stranci u konkretnim sudskim postupcima u kojima ga je tuženik zastupao, pravomoćnim sudskim odlukama bio odmjeran trošak za sporne radnje upravo u onom iznosu kojeg je tuženik kao odvjetnik naplatio od tužiteljevog prednika.

20. O tome kako je prvostupanjski sud ocijenio značaj pojedinih radnji odvjetničkog zastupanja i iznos nagrade koju je tuženik imao pravo naplatiti u skladu s člankom 4. ugovora o zastupanju (list 5. do 8. spisa), odnosno primjenjivoj Tarifi, ovaj sud ističe sljedeće:

- računi broj 37/2005, 47/2005, 48/2005 izdani su za obavljene radnje zastupanja na ročištima 9. ožujka 2005., 6. i 14. travnja 2005. u parničnim postupcima pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-150/2005, P-27/2005 i P-1871/2004 (list 40., 42. i 45. spisa), pri čemu se na tim ročištima, kako je to pravilno ocijenio prvostupanjski sud, raspravljalo samo o procesnim pitanjima, odnosno nije se raspravljalo o glavnoj stvari, niti su se izvodili dokazi. To osobito zato jer kad na ročištima stranke sumarno navedu da ustraju pri tužbi i svojim navodima tijekom postupka, ne radi se o raspravljanju o glavnoj stvari. Prema tome, tuženik je imao pravo obračunati svoju nagradu primjenom Tbr. 9.2., a ne Tbr. 9.1. Tarife, odnosno imao je pravo obračunati 50% naknade iz Tbr. 7.1. i 2. Tarife.

- račun broj 54/2005 izdan je za radnje zastupanja na ročištima 11. siječnja 2005. i 5. travnja 2005. u postupku pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-1845/2004 (list 54. i 57. spisa). Jednako kao i kod prethodno navedenih računa, iz sadržaja zapisnika o tom ročištima proizlazi da se i na njima raspravljalo o procesnim pitanjima (dostavljanje podneska u spis i molba za odgodu ročišta radi očitovanja na podnesak) pa je prvostupanjski sud imao razloga zaključiti kako je i ovdje tuženik mogao obračunati svoju nagradu primjenom Tbr. 9.2., a ne Tbr. 9.1. Tarife.

- računi broj 49/2005 i 113/2005 izdani su za radnje sastavljanja dva podneska u od 9. veljače 2005. i 29. studenog 2004. ovršnim postupcima u kojima je prednik tužitelja sudjelovao pred Općinskim sudom u Bujama poslovni broj Ovr-490/2005 i I-749/94 (list 49. i 68. spisa), koji podnesci svojim sadržajem (obavješćavanje ovršnog suda o zaprimanju punomoći za zastupanje i iznošenje mišljenja o nepravilnom vođenju postupka provedbe ovrhe) ne odgovaraju radnjama za koje tada važeća Tarifa određuje plaćanje nagrade u ovršnim postupcima (Tbr. 11., 12. i 13. Tarife). Zato je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da prema važećoj Tarifi, tuženik nema pravo na nagradu za obavljene radnje.

- račun broj 112/2005 izdan je radi sastavljanja prijedloga za brisanje zabilježbe ovrhe od 5. studenog 2004. i sastavljanja žalbe protiv rješenja o odbijanju brisanja zabilježbe ovrhe od 7. siječnja 2005. (list 59. i 64. spisa). Za te radnje prvostupanjski sud ocjenjuje da vrijednost nije procjenjiva u smislu da bi se nagrada za njihovo poduzimanje obračunala prema Tbr. 19.1. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife, već da je vrijednost neprocjenjiva pa je za njih tuženik mogao tražiti i naplatiti samo po 500,00 kn prema Tbr. 19.2. Tarife. Prema podacima u spisu, brisanje zabilježbe ovrhe zatraženo je za određene nekretnine, no nije moguće utvrditi njihovu vrijednost (list 59. do 65. spisa) tako da bi se primjenom Tbr. 19. u vezi s Tbr. 7.1. Tarife odredilo je li tuženik doista imao pravo obračunati iznose koje je naplatio, dakle pravilan obračun nagrade za te radnje tuženik nije dokazao. Zato ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud pravilno zaključio da nagrada za ove radnje također nije obračunata u skladu s Tarifom.

21. Prema tome, prvostupanjski je sud pravilno ocijenio da je tuženik obračunao i naplatio odvjetničku nagradu protivno Tarifi za radnje navedene u prethodnoj točki obrazloženja ove presude, čime je u smislu članka 210. Zakona o obveznim odnosima bez pravne osnove stekao iznos od 335.268,81 kn i to prema pojedinim računima kako slijedi:

- prema računu broj 37/2005 iznos od 61.000,00 kn
- prema računu broj 47/2005 iznos od 1.525,00 kn
- prema računu broj 48/2005 iznos od 6.149,41 kn
- prema računu broj 49/2005 iznos od 1.525,00 kn
- prema računu broj 54/2005 iznos od 122.000,00 kn
- prema računu broj 112/2005 iznos od 59.780,00 kn
- prema računu broj 113/2005 iznos od 83.289,40 kn.

22. Glede preostalih računa i pravilnosti ocjene o tome jesu li računima obračunate odvjetničke nagrade u skladu s Tarifom, ovaj sud iznosi sljedeće:

- račun broj 54/2005 izdan je za radnje sastavljanja podneska od 30. studenog 2004. i podneska od 27. siječnja 2005. povodom parničnog postupka pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj P-1845/2004 (list 51. i 55. spisa) pri čemu valja reći kako se, promatrajući sadržaj tih podnesaka, ne može sa sigurnošću zaključiti da je riječ o kategoriji „ostalih podnesaka“ iz Tbr. 8.3. Tarife kako to ocjenjuje prvostupanjski sud. Vidljivo je da se u podnescima obrazlažu izneseni navodi i analiziraju tvrdnje protivne strane u postupku. Zato se ne može isključiti da je ovdje riječ o kategoriji „obrazloženih podnesaka“ za koje bi tuženik imao pravo na nagradu prema Tbr. 8.1. Tarife. Stoga ovaj sud smatra da je za ta dva podneska tuženik pravilno obračunao svoju nagradu u skladu s tom odredbom Tbr. 8.1. Tarife u iznosu od po 100.000,00 kn uvećano za porez na dodanu vrijednost od 22%, odnosno sveukupno iznos od 244.000,00 kn za te dvije odvjetničke radnje.

- račun broj 114/2005 izdan je povodom izvršene radnje sastavljanja zahtjeva za naknadu štete odnosno zahtjeva za mirno rješenje spora prije pokretanja sudskog postupka protiv Republike Hrvatske od 28. siječnja 2005. (list 71. spisa). Prvostupanjski je sud primjenom Tbr. 28. Tarife ocijenio da pravo na nagradu za tu radnju u iznosu od 121.695,00 kn tuženik nema jer se ona može zahtijevati samo u slučaju postizanja nagodbe ili u okviru parničnog postupka koji će se naknadno pokrenuti. Međutim, Tarifa koja je bila u primjeni u času poduzimanje te radnje u odredbi Tbr. 28. ne uvjetuje ostvarivanje prava na nagradu za tu radnju postizanjem nagodbe ili pokretanjem parničnog postupka već, upravo suprotno, određuje pravo na nagradu u skladu s Tbr. 7.1. Tarife. Zato ovaj sud smatra da je tuženik ipak imao pravo na obračunatu nagradu za tu radnju u iznosu od 121.695,00 kn.

23. Dakle, prvostupanjski je sud pogrešno ocijenio da tuženik nije ostvario pravo na nagradu za sastavljanje podneska od 30. studenog 2004. i podneska od 27. siječnja 2005. po računu broj 54/2005 te nagradu za sastavljanje zahtjeva za mirno rješenje spora po računu broj 114/2005 u iznosima obračunatim po tim računima za te radnje, kako je to prethodno navedeno.

24. Iz tog je razloga prvostupanjski sud pogrešno je ocijenio da je tuženik bez pravne osnove stekao preostali utuženi iznos od 364.475,00 kn.

25. Slijedom iznesenog, valjalo je primjenom članka 373.a stavak 3. ZPP-a žalbu odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu u dijelu kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 335.268,81 kn. U preostalom dijelu, trebalo je presudu preinačiti i odbiti tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 364.475,00 kn.

26. Glede pitanja zateznih kamata i žalbenog navoda o tome da je u ovoj pravnoj stvari pogrešno određen tijek zateznih kamata na glavnicu jer tuženik nije bio svjestan da je bez osnove stekao utuženi iznos, valja ukazati na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ovaj sud smatra da tuženik u konkretnom slučaju nije bio savjestan, odnosno pošten. To zato jer on kao odvjetnik, zna i mora znati kakve radnje poduzima za svoje stranke, a upoznat je i s odredbama Tarife.

27. Ovdje je tužitelj tužbom zahtijevao isplatu zateznih kamata na pojedine iznose glavnice računajući od datuma kako je to navedeno u tužbi, koje datume tuženik nije osporavao, osim u odnosu na pitanje je li tuženik bio nesavjestan u smislu članka 214. Zakona o obveznim odnosima pa da bi zatezne kamate tekle od dana podnošenja zahtjeva (tužbe), kako je to prethodno navedeno.

28. Za pojedine iznose glavnice na koje tužitelj zahtijeva isplatu zateznih kamata, ne može se sa sigurnošću utvrditi odnose li se doista na pojedine iznose (pre)plaćenih odvjetničkih usluga iz točke 21. obrazloženja ove presude. Radi se o zateznim kamata na sljedeće iznose glavnice: 36.780,00 kn počevši od 23. kolovoza 2005. do isplate, 28.000,00 kn počevši od 22. rujna 2005. do isplate, 100.000,00 kn počevši od 19. listopada 2005. do isplate, 100.000,00 kn počevši od 9. studenog 2005. do isplate, 100.000,00 kn počevši od 5. prosinca 2005. do isplate, 29.780,00 kn počevši od 3. veljače 2006. do isplate i 30.000,00 kn počevši od 8. veljače 2006. do isplate. Kako je to već navedeno, po računu 54/05 tužitelj osnovano zahtijeva vraćanje iznosa od 122.000,00 kn, a po računu 112/05 iznos od 59.780,00 kn, no tužiteljevih navoda i podataka u spisu nije jasno na koje točno iznose glavnice iz tih računa tužitelj zahtijeva plaćanje kamata. To se ne može utvrditi ni usporedbom izvoda iz poslovnih knjiga, bankovnih izvadaka i specifikacije plaćenih računa (list 24. do 58. spisa) koje je tužitelj dostavio u spis. Iz tih je razloga trebalo u tom dijelu odbiti tužiteljev zahtjev za isplatu zateznih kamata (točki II.2. izreke ove presude), a trebalo je odbiti i zahtjev za isplatu zateznih kamata u odnosu na neosnovani dio tužbenog zahtjeva iz točke 23. obrazloženja ove presude (članak 373.a stavak 3. ZPP-a).

29. U preostalom dijelu tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata i to po stopi u skladu s člankom 29. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21) pa je odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

30. Konačno, primjenom članka 166. stavak 2. ZPP-a valjalo je odlučiti o naknadi troškova postupka te, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove kako to određuje članak 154. stavak 4. ZPP-a. Zato je odlučeno kao u točki II.3. izreke ove presude.

Zagreb, 9. veljače 2022.

Predsjednica vijeća
Tatjana Kujundžić Novak

Dokument je elektronički potpisan:

TATJANA KUJUNDŽIĆ
NOVAK

Vrijeme potpisivanja:

14-03-2022
13:10:42

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97=#130D48523837333438333636353139

L=ZAGREB

S=KUJUNDŽIĆ NOVAK

G=TATJANA

CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK

Broj zapisa: **eb305-f6a8e**

Kontrolni broj: **0d0d4-b0a85-53d06**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TATJANA KUJUNDŽIĆ NOVAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.